

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Cob/117/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1119208611
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Elena Kúšová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1119208611.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kúšovej a členiek senátu JUDr. Tatiány Pastierikovej a JUDr. Dany Šiffalovič, v právnej veci žalobcu: Železničná spoločnosť Slovensko, a.s., Rožňavská 1, 832 72 Bratislava, IČO: 35 914 939, proti žalovanému: KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, práv. zast. JUDr. Felix Neupauer, advokát, Dvořákovo nábřeží 8/A, 811 02 Bratislava, o zaplatenie 245,73 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 29Cb/64/2019-114 zo dňa 26.11.2020 v spojení s opravným uznesením č.k. 29Cb/64/2019-168 zo dňa 24.05.2021, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 29Cb/64/2019-114 zo dňa 26.11.2020 v spojení s opravným uznesením č.k. 29Cb/64/2019-168 zo dňa 24.05.2021 potvrdzuje.

Žalobca nemá proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým meritórnym rozhodnutím súd prvej inštancie (ďalej aj „súd“), prvým výrokom zaviazal žalovaného na povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 245,73 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 245,73 EUR od 19.11.2017 do zaplatenia. Druhým výrokom priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 442 ods. 1 a 3, § 443, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 4 ods. 2 písm. b), § 4 ods. 4, § 11 ods. 7 a 8, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení (ďalej len „zákon o PZP“), § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia OZ.

2. Predmetom konania je zaplatenie sumy 245,73 EUR spolu s príslušenstvom titulom náhrady škody.

3. Podanú žalobu žalobca odôvodnil tým, že dňa 25.06.2017 o 14:57 hod. došlo počas jazdy vlaku žalobcu Os 5807 k zrážke s osobným cestným motorovým vozidlom VW Golf, EČV: D. (ďalej aj len "MV"), teda k menšej nehode kategórie B3 - nehoda na priecestí (v zmysle klasifikácie Železníc Slovenskej republiky). Pri nehode došlo k poškodeniu železničného koľajového vozidla MV 95 56 7 812 047- 3 (ďalej aj ako "ŽKV"), ktorého vlastníkom je žalobca. Vinníkom nehody bol šofér MV, ktoré bolo v čase nehody poistené u žalovaného na základe Zmluvy č. 6593744116. Následne došlo k nahláseniu poistnej udalosti a uplatneniu si nároku na náhradu škody zo strany žalobcu u žalovaného dňa 07.07.2017, ktorú žalovaný zaevidoval pod č. 9564496700. Žalobca vykonal opravu ŽKV vlastnými kapacitami a vo vlastných dielňach aj z dôvodu zredukovania nákladov na opravu ŽKV a minimalizácie času jeho odstavenia z prevádzky, čo znamená aj minimalizáciu konečnej škody, spôsobenej nehodou. Po oprave ŽKV sa žalobca dozvedel výšku konečnej škody vzniknutej z nehody a dňa 19.09.2017 vystavil faktúru

č. 2000003924 vinníkovi nehody na sumu 2.052,76 EUR so splatnosťou 03.10.2017 (ďalej aj ako "faktúra"), ktorú zároveň doručil aj žalovanému. Vystavená faktúra spočívala v nasledujúcich položkách: a/ interné náklady žalobcu na opravu ŽKV v sume 1.266,92 EUR bez DPH (náklady na opravu ŽKV v sume 1.267,14 EUR mínus výzisk v sume 0,22 EUR), b/ majetková ujma - zdržanie a meškanie vlakov žalobcu a zastavenie železničnej dopravy na danom úseku v sume 785,84 EUR bez DPH. Žalovaný po preskúmaní všetkých predložených podkladov dospel k záveru, že požiadavka žalobcu na likvidáciu poisťnej udalosti a uplatnené náklady sú oprávnené. Na základe toho a v zmysle oznámenia o poisťnom plnení zo dňa 27.09.2017 a zo dňa 03.11.2017 vyplatil náhradu škody za položku b/ v plnej výške. Z položky pod písmenom a/ ale žalovaný odpočítal sumu vo výške 0,22 EUR za výzisk (kovový odpad odpredaný do zberu druhotných surovín), ktorú žalobca už vo vyúčtovaní odpočítal a sumu vo výške 245,76 EUR z titulu tzv. zhodnotenia (amortizácie) s uvedením "vek 138 m". Žalovaný nevyplatil zvyšok škody žalobcovi, pričom žalobca mal za to, že pod skutočnou škodou, ktorá sa má nahradiť, je potrebné rozumieť finančné prostriedky vynaložené na navrátenie veci do predošlého stavu pred jej poškodením. Uviedol, že pri poškodení veci dochádza k jej znehodnoteniu, a to aj po samotnom navrátení do pôvodného stavu, s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len "najvyšší súd" alebo "NS SR") sp. zn. 2Obdo/48/2012.

4. Vo vzťahu k samotnému nároku, ktorý je predmetom žaloby, súd poukázal na skutočnosť, že v zmysle ustanovenia § 442 ods. 1 OZ sa uhrádza skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). Škoda sa chápe ako ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t.j. peniazmi, a je teda napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia. Skutočnou škodou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré by bolo treba vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predchádzajúceho stavu (obdobne aj uznesenie NS SR sp. zn. 4MCdo/23/2008). Z vykonaného dokazovania mal súd nesporne preukázanú škodovú udalosť a vznik škody, ako aj vystavenie faktúry za vykonanú opravu poškodeného ŽKV. Žalovaný napriek vystavenej faktúre a splneniu podmienok v rámci nahlasovania poisťných udalostí prešetril predmetné poisťné udalosti tak, že krátil poisťné plnenie o žalovanú istinu. Z predložených faktúr je nepochybná skutočná výška škody, skutočné náklady na navrátenie poškodeného ŽKV do stavu pred poisťnou udalosťou, pričom jediným argumentom žalovaného v priebehu konania bolo tvrdenie o tom, že použitie nových náhradných dielov na ŽKV, ktoré malo v čase dopravnej nehody 11,5 roka, znamená v konečnom dôsledku zhodnotenie poškodeného ŽKV, a teda vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalobcu v prípade, kedy by mu žalovaný uhradil aj ním odpočítanú sumu amortizácie.

5. Súd prvej inštancie zastáva názor, že poškodenie ŽKV dopravnou nehodou a následne vykonaná oprava spočívajúca v použití nových náhradných dielov toto ŽKV v konečnom dôsledku nezhodnocuje, pretože každou dopravnou nehodou, ktorou je poškodené, sa vo všeobecnosti jeho technická hodnota znižuje. Správanie poškodeného len viedlo k tomu, aby obnovil stav vozidla, ktorý tu bol pred škodovou udalosťou, a k vynaloženiu nákladov na vykonanú opravu bol donútený dopravnou nehodou. Poškodenému musí byť kompenzovaná ujma, ktorá mu vznikla z titulu dopravnej nehody, najmä za situácie, ak žalovaný nepreukázal, že na strane poškodeného došlo k bezdôvodnému obohateniu, teda že by na opravu vozidla boli použité diely, ktoré nesmerovali k obnoveniu prevádzkyschopnosti vozidla, resp. že by tieto diely s opravou poškodeného vozidla nesúviseli. Žalovaným uplatnená amortizácia by tak bola porušením zásady nikoho nepoškodzovať. Účelom zákona, a to konkrétne ustanovení § 442 ods. 1 a § 443 OZ, je taký postup, aby sa poškodenému jeho právo na náhradu škody v plnej miere kompenzovalo, čo je v zhode so spravodlivým výkladom zákona. Opačný prístup v prejednávanej sporovej veci, ktorý by nezohľadnil vykompenzovanie škody v celom rozsahu v dôsledku vynaložených nákladov na opravu poškodeného vozidla, aby sa toto dostalo do stavu pred poškodením, by bol v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, ktorá kladie dôraz pri rozhodovaní všeobecných súdov na princíp riadneho a spravodlivého procesu v zmysle článku 46 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V tejto súvislosti sa konajúci súd v plnom rozsahu stotožnil s rozhodnutím NS SR zo dňa 28. marca 2013 sp. zn. 2Obdo/48/2012, ktoré považoval za plne aplikovateľné na prejednanú vec. Vzhľadom k novšiemu názoru prezentovanému v citovanom judikáte sa súd nestotožnil so žalovaným prezentovaným rozhodnutím NS SR sp. zn. 5Cdo/200/2011 a v ňom uvedeným právnym názorom a považuje ho za prekonaný. Zároveň s ohľadom na povahu poškodenej veci (ŽKV), keď sa jedná o vozidlo, teda o pohyblivú vec, ktorá je svojou povahou bližšie k motorovému vozidlu, považoval súd za adekvátnejšiu práve aplikáciu judikatúry vzťahujúcu sa na motorové vozidlá, ako na nehnuteľnosti, ktoré sú vo svojej povahe vecami stabilnými, ktoré navyše, na rozdiel od vozidiel, plynutím času nestrácajú na hodnote, ale považujú sa za cenovo pomerne stabilnú komoditu, a z tohto

dôvodu aj vhodnú na investovanie finančných prostriedkov, keďže jej užívaním sa jej hodnota (priamo úmerne užívaniu) vo veľkej väčšine prípadov neznižuje.

6. Zároveň mal súd za to, že žalovaný nemôže prenášať povinnosť na úhradu nákladov spojených k uvedením vecí do pôvodného stavu na poškodeného. Náhrada škody má plniť reparačnú (reštitučnú) funkciu, má zabezpečiť poškodenému plnú kompenzáciu spôsobenej ujmy, pričom žalobca nežiada viac, ako čiastku opravy rozdielu medzi fakturovanou sumou za opravu ŽKV a úhradou zo strany žalovaného. Žalobcovi musí byť kompenzovaná ujma, ktorá mu vznikla z titulu dopravnej nehody, keď zároveň žalovaný nepreukázal, že by sa žalobca bezdôvodne obohatil, t.j. že by na opravu vozidla použil nové diely, ktoré by nesmerovali k obnoveniu prevádzkyschopnosti vozidla, resp. by nové diely s opravou poškodeného ŽKV nesúviseli. V konaní zároveň nebolo žalovaným tvrdené a preukázané, že by samotná oprava mala za následok zlepšenie technických parametrov alebo jazdných vlastností vozidla, pričom súd poukázal aj na skutočnosť, že žalobca opravil ŽKV najhospodárnejšie ako dokázal. Rovnako tak je potrebné zohľadniť aj skutočnosť, že nie je možné zadovážiť (resp. len s nepomernými ťažkosťami) pri takýchto opravách rovnako opotrebované náhradné diely, ako je opotrebované konkrétne vozidlo, a to najmä s ohľadom na špecifickosť tohto vozidla, keďže sa jedná o ŽKV. Žalobca si zároveň neuplatnil všetky nároky, ktoré si v súvislosti s touto poistnou udalosťou uplatniť mohol, aj preto súd považoval uplatnenie amortizácie zo strany žalovaného, pri súčasne individuálnom pristupovaní k uplatňovaniu amortizácie (kedy ju uplatní a kedy nie) z jeho strany v obdobných prípadoch, za neadekvátne.

7. Spolu so žalovanou istinou priznal súd žalobcovi aj uplatnený nárok na zákonné úroky z omeškania v zmysle ustanovenia § 517 ods. 2 CSP, § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., § 11 ods. 7 vo výške 5 % ročne, keď mal za to, že pri existencii špeciálneho ustanovenia týkajúceho sa splatnosti poistného plnenia v rámci zákona o PZP je potrebné aplikovať na daný prípad ustanovenie § 11 ods. 7 zákona o PZP. Pokiaľ teda nesplní poisťovňa svoj záväzok riadne a včas, t.j. neposkytne poistné plnenie v lehote splatnosti určenej zákonom, teda v lehote 15 dní po skončení prešetrenia škodovej udalosti, dostáva sa do omeškania s plnením peňažného dlhu, čo znamená právo osoby na poistné plnenie na úroky z omeškania. Tento nárok je daný na základe § 517 ods. 2 OZ, pretože nie je žiadny dôvod vyčleniť poisťoprávny vzťah z okruhu záväzkových vzťahov. Nárok na úroky z omeškania vzniká preto osobe s právom na poistné plnenie prvým dňom po uplynutí lehoty na poskytnutie poistného plnenia zo strany poisťovne. Vzhľadom na to, že žalovaný bol v omeškaní s vyplatením časti poistného plnenia, na ktoré mal žalobca nárok, vznikol tak žalobcovi zároveň aj nárok na úrok z omeškania s plnením peňažnej povinnosti, počnúc dňom omeškania, teda dňom po uplynutí lehoty 15 dní po skončení prešetrovania poistnej udalosti, potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie (v podrobnostiach viď aj rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 29Cb/84/2019 zo dňa 28.09.2020).

8. V zmysle oznámenia o poistnom plnení zo dňa 03.11.2017 vyplýva, že žalovaný ukončil šetrenie poistnej udalosti dňa 30.10.2017, preto žalobcovi vznikol nárok na úroky z omeškania počnúc dňom 15.11.2017. Vzhľadom na to, že žalobca si tento nárok na príslušenstvo istiny uplatnil počnúc dňom 19.11.2017 (čo je v súlade s dispozičným oprávnením žalobcu, ktorý môže žalovať aj menej, ako to, na čo má v zmysle platnej právnej úpravy nárok), súd mu úroky z omeškania priznal tak, ako si ich uplatnil v podanej žalobe.

9. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

10. Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý uviedol, že ho podáva v celom rozsahu z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP.

Nestotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie uvedeným v bode 19. odôvodnenia odvolaním napadnutého rozhodnutia. Žalovaný považuje rozsudok za nesprávny, nezákonný a navyše aj arbitrárny. Podľa jeho názoru je rozsudok výsledkom zjavnej svojvôle súdu a trpí vo svojej podstate aj samotnou nepreskúmateľnosťou.

Má za to, že súd vyslovil právne závery, avšak nevysporiadal sa so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci a rozhodol podľa jeho názoru na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnil. Pritom porušenie právnych noriem v dôsledku svojvôle (napr. nerešpektovaním kogentnej normy) alebo v dôsledku interpretácie, ktorá je v zjavnom rozpore s princípom spravodlivosti, zakladá porušenie základných práv a slobôd.

Žalovaný má za to, že súd sa nedostatočným a nesprávnym spôsobom vysporiadal s jeho argumentáciou, poukazujúcou na dôvodnosť nepriznania časti uplatňovanej náhrady škody zo strany žalobcu.

S poukazom na Oznámenie zo dňa 27.09.2017 a Oznámenie zo dňa 03.11.2017 má za preukázané, že zo strany žalovaného došlo k maximálnemu možnému poistnému plneniu, ktoré pozostávalo z uznania uplatnených nárokov žalobcu vyplývajúcich z faktúry, od ktorých bolo následne odpočítané zníženie plnenia o hodnotu šrotu vo výške: - 0,22 EUR a odpočtu amortizácie v rozsahu 3,75 %/rok (vzhlľadom na vek 138 m.) vo výške - 245,76 EUR (ďalej len „amortizácia“).

Zároveň má za to, že súd sa v rozsudku vo vzťahu k odpočtu uplatňovanej náhrady škody viažucej sa k amortizácii ŽKV žiadnym relevantným spôsobom nevysporiadal s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo/200/2011 zo dňa 26.04.2012. V nadväznosti na vyššie uvedené rozhodnutie NS SR má za to, že vo vedenom konaní bolo nevyhnutné brať do úvahy skutočnosť, že sa jednalo o vyše 11-ročné ŽKV. Nie je, podľa jeho názoru, možné aplikovať judikatúru týkajúcu sa motorových vozidiel na ŽKV, pričom poukázal na skutočnosť, že judikatúra v otázke amortizácie nie je jednotná s ohľadom na skutočnosť, či je aplikovaná pri motorových vozidlách, železničných koľajových vozidlách, prípadne nehnuteľnostiach. V jednotlivých prípadoch sa berú do úvahy rôzne okolnosti, pričom, podľa jeho názoru, je podstatnou okolnosť dlhodobejšej životnosti ŽKV oproti motorovým vozidlám. V prejednávanvej veci vek ŽKV bol vyše 11 rokov, pričom ŽKV zároveň nie je predmetom vysokého stupňa obchodného obehu. Žalovaný pri výpočte hodnoty amortizácie postupoval plne v súlade s Vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku, čo napokon sporné v konaní ani nebolo. Na základe uvedených skutočností mal za to, že likvidácia škodovej udalosti a postup žalovaného bol realizovaný plne v súlade s právnymi predpismi a poskytnuté plnenie zo strany žalovaného žalobcovi predstavovalo maximálne možné plnenie v rámci vzniknutej škodovej udalosti.

Zároveň poukázal na skutočnosť, že súd rozsudkom priznal žalobcovi aj úroky z omeškania, a to v rozpore s ustálenou judikatúrou. V tejto súvislosti odkázal na závery uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22.11.2018, sp. zn. 3Cdo/145/2017.

Vzhlľadom na vyššie uvedené dôvody a skutočnosti navrhol, aby odvolací Krajský súd v Bratislave vydal rozhodnutie, ktorým zruší rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 29Cb/64/2019-64 zo dňa 26.11.2020 a vec vráti Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie.

11. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že odvolanie žalovaného nie je konkrétne. Nie je z neho vôbec jasné, proti ktorému výroku súdu smeruje a v ktorom výroku žalovaný považuje rozhodnutie súdu za nesprávne. Z odvolania nie je jasné, či žalovaný napáda rozhodnutie súdu vo vzťahu k amortizácii alebo k úrokom z omeškania. Odvolanie je nekonkrétne a nešpecifikuje presne, čo sa ním napáda, čím nie sú dodržané náležitosti odvolania podľa § 363 CSP.

Žalovaný vo svojom odvolaní hneď v úvode uviedol, že „súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.“ Žalobcovi nie je jasné, kam táto námietka žalovaného smeruje z dôvodu, že v konaní boli skutkové otázky celého sporu ustálené. Žalovaný nenamietal, že by ku škode došlo; nenamietal vyšetrovanie nehody, na základe ktorej vznikla škoda ani závery tohto vyšetrovania, nenamietal svoju zodpovednosť za úhradu vzniknutej škody v plnom rozsahu, nenamietal výšku uplatnenej škody zo strany žalobcu, až na uplatnenú amortizáciu, ktorá je ale otázka právneho charakteru, nie skutkového; žalovaný vôbec nespochybnil samotnú výšku škody, z ktorej odpočítal amortizáciu, čo znamená, že výška škody bola medzi žalobcom a žalovaným ustálená. V zmysle toho žalovaný ani nenavrhol vykonanie žiadnych nových dôkazov v konaní; nenamietal skutočnosť, že z jeho strany nedošlo k vyplateniu tej časti škody, ktorú si žalobca uplatňoval, takže ustálená bola aj skutočnosť, že sumu istiny vo výške 245,73 EUR zadržal a neuhradil žalobcovi; nenavrhol vykonanie akýchkoľvek nových dôkazov v rámci konania, ktoré by mohli viesť k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Žalobca považuje tvrdenie žalovaného za neopodstatnené a je presvedčený o tom, že súd sa dostatočne vysporiadal so všetkými skutkovými otázkami konania.

Žalobca je tiež presvedčený o tom, že súd sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými skutkovými a právnymi otázkami s ktorými sa v konaní vysporiadať mal. Na 9 stranách súd podrobne a jasne uviedol, ktoré dôkazy mal za preukázané, ktoré dôkazy boli rozhodujúce, ktorými úvahami sa vo svojom rozhodnutí riadil, z čoho tieto úvahy vychádzali, ktoré právne normy sa stali preňho východiskové

a ako sa súdna prax ustálila pri konkrétnych právnych otázkach. Súd pritom zdôraznil, že zmyslom aplikácie právnych noriem a ich výklad nie je čisto lingvistický výklad, ale treba predovšetkým vychádzať zo zámeru zákonodarcu a ustálených nástrojov interpretácie právnych noriem. Preto je žalobca presvedčený o tom, že súd riadne a dostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie.

Žalovaný (podobne ako pri súdnom konaní pred súdom) aj v odvolaní argumentoval tým, že nemá povinnosť platiť úroky z omeškania za ním neoprávnené zadržanie a nevyplatenie časti škody preto, že časť škody zlikvidoval v trojmesačnej lehote a v oznámení o poistnom plnení uviedol dôvod nevyplatenia zvyšku náhrady škody. Vlastný a účelový výklad spočíva v argumentácii, že samotným oznámením dôvodu, prečo žalovaný nevyplatil zvyšok škody, sa žalovaný zbavuje povinnosti uhradiť akúkoľvek sankciu (úroky z omeškania) vo vzťahu k jeho protiprávnemu konaniu. Prijatie takejto interpretácie právnej normy by znamenalo, že kedykoľvek v budúcnosti by sa žalovaný (alebo ktorákoľvek iná poisťovňa) rozhodol, že nevyplatí časť škody, tak ju nemusí vyplatiť, pretože ak by aj v budúcnosti súd rozhodol, že ju neoprávnené nevyplatil, neutrpí žalovaný žiadnu škodu v podobe úrokov z omeškania.

Je nepochybné, že žalovaný si v rámci predmetu svojej činnosti požičiava peňažné prostriedky na finančných trhoch. Tieto pôžičky sú úročené v zmysle podmienok finančných trhov v danom čase a na danom mieste. V tomto smere nevyplatenie zvyšku škody žalobcovi znamená, že žalovaný si požičal od žalobcu proti vôli žalobcu a bezúročne sumu, ktorú mu nevyplatil. To znamená, že ak by sa úroky z omeškania žalobcovi nepriznali, predstavovalo by to nerovné postavenie strán a ničím neodôvodnené zvýhodnenie postavenia žalovaného oproti postaveniu žalobcu. Žalovaný by sa obohatil o finančnú čiastku rovnajúcu sa hodnote úrokov z pôžičky, ktoré nemusel zaplatiť a žalobca by bol poškodený zaplatením úrokov z pôžičky, ktorú si musel zaobstarať pre výpadok finančných prostriedkov, ktoré mu boli zadržané protiprávne zo strany žalovaného (žalobca za opravu tesne po jej vykonaní zaplatil, ale tieto finančné prostriedky mu neboli nahradené).

Okrem uvedeného považoval za potrebné poukázať na to, že samotný inštitút úrokov z omeškania predstavuje ochranný nástroj proti svojvoľnému a bezprávnemu zadržiavaniu finančných čiastok zo strany povinného voči oprávnenému. Úroky z omeškania plnia nielen ochrannú, ale aj reparačnú funkciu. Ak by sa úroky z omeškania v danom prípade nepriznali, stratil by tento dôležitý inštitút svoju ochrannú funkciu a tým aj svoje opodstatnenie. Z uvedených dôvodov je žalobca presvedčený o tom, že súd sa riadne a s použitím výkladových nástrojov, ktoré mu právny poriadok umožňuje, vysporiadal s otázkou priznania úrokov z omeškania v predmetnom súdnom konaní proti ktorému odvolanie smeruje.

Na str. 5 bod 15. sa žalovaný znova vracia k argumentácii o amortizácii s použitím rozhodnutia NS SR sp. zn. 5 Cdo/200/2011 zo dňa 26.04.2012. Žalobca sa s touto otázkou vysporiadal v samotnej žalobe a vo svojich vyjadreniach k odporu žalovaného. Samotný súd sa vo svojom rozhodnutí s touto otázkou riadne vysporiadal.

K poznámke žalovaného ohľadom veku ŽKV uvedenej na str. 5 v bode 16., uviedol, že sa k nej rovnako vyjadril v konaní. Žalobca v tomto svojom vyjadrení len zvyrazňuje skutočnosť, že ŽKV sú konštruované na to, aby slúžili desaťročia, za predpokladu ich riadnej údržby. Niektoré ŽKV, ktoré žalobca prevádzkuje, majú vyše 40 rokov, sú prevádzkyschopné a spĺňajú prísne technické a bezpečnostné kritériá. Takže 13-ročné ŽKV môže byť ešte len na začiatku svojej celkovej životnosti. ŽKV je pritom charakterizované v samotnom zákone ako „Železničné vozidlo je koľajové vozidlo s vlastným pohonom alebo bez vlastného pohonu, ktoré sa pohybuje na vlastných kolesách“, takže je ťažké si predstaviť, že by išlo o nehnuteľnú vec. Ide jednoznačne o motorové vozidlo. Z tohto dôvodu považuje argument žalovaného, že by sa na daný prípad mala uplatňovať amortizácia, ako pri nehnuteľnostiach, za bezpredmetnú.

Žalobca viedol so žalovaným (ako aj s ďalšími poisťovňami) mnohé spory ohľadom amortizácie. Každý z nich skončil tým istým výsledkom, v ktorom súd nepriznal žalovanému žiadnu tzv. amortizáciu a zaviazal ho uhradiť žalobcovi náhradu škody za opravu poškodených ŽKV v plnom rozsahu spolu s úrokom z omeškania a náhradou trov konania. Táto skutočnosť je žalovanému veľmi dobre známa. Preto žalobca neschvaľuje spôsob, akým žalovaný bez jasného skutkového alebo právneho dôvodu mrhá časom a prostriedkami žalobcu a súdov tým, že pokračuje v súdnych sporoch, v ktorých sú základné otázky jasne zodpovedané najmä súdnou praxou a kde konečné rozhodnutie vo veci možno predpokladať. Jediné logické odôvodnenie takéhoto konania je presvedčenie žalovaného o tom, že v konečnom dôsledku

nebude sankcionovaný viac, než že uhradí zvyšok škody, ktorú mal pôvodne uhradiť (najmä pokiaľ by sa pripustila jeho úvaha o úrokoch z omeškania).

Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd v plnom rozsahu potvrdil napadnuté rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I č.k. 29Cb/64/2019-64 zo dňa 26.11.2020 a zaviazal žalovaného nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania.

12. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 34 CSP), prejednal vec v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s ustanovením § 219 ods. 3 CSP oznámený na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Bratislave. Po oboznámení sa s obsahom spisu, procesným postupom súdu prvej inštancie, dôvodmi odvolania žalovaného a vyjadrením žalobcu, odvolací súd dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

13. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP v celom rozsahu stotožňuje so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením vecí súdom. Súd prvej inštancie sa vo svojom rozsudku vysporiadal so všetkými argumentmi žalovaného a správne vyhodnotil vykonané dôkazy. Na správnosť dôvodov uvedených v rozsudku preto odvolací súd v celom rozsahu odkazuje.

14. Odvolací súd má zo spisu nesporne preukázané, že dňa 25.06.2017 došlo ku škodovej udalosti, pri ktorej došlo k poškodeniu ŽKV, ktorého vlastníkom je žalobca. Škodovú udalosť spôsobil vodič motorového vozidla, ktorý mal v danom čase so žalovaným uzavretú Zmluvu č. 6593744116. Žalobca dňa 07.07.2017 uvedenú škodovú udalosť nahlásil žalovanému a uplatnil si nárok na náhradu škody. Žalobca vykonal opravu poškodeného ŽKV vlastnými kapacitami a vo vlastných dielňach, čo znamená aj minimalizáciu konečnej škody spôsobenej nehodou. Dňa 19.09.2017 po oprave ŽKV vystavil žalobca faktúru č. 2000003924 vinníkovi nehody na sumu 2.052,76 EUR so splatnosťou 03.10.2017, faktúra bola zároveň doručená žalovanému. Nespornou skutočnosťou je, že žalovaný dospel k záveru, že požiadavka žalobcu na likvidáciu poistnej udalosti a uplatnené nároky sú oprávnené, čo vyplýva z oznámenia o poistnom plnení zo dňa 27.09.2017, v zmysle ktorého poukázal žalobcovi uplatnenú náhradu škôd za meškanie a odrieknutie vlakov.

15. Súd prvej inštancie ustálil, že spornosť skutkového tvrdenia o tom, či došlo k odpočtu šrotu vo výške 0,22 EUR už samotným žalobcom pri uplatnení nároku na náhradu škody u žalovaného odstránil súd na pojednávaní konanom dňa 26.11.2020, keď poukázal na skutočnosť, že v petite žalobca uviedol sumu 245,73 EUR, pričom žalovaný krátil poistné plnenie o sumu 245,76 EUR, predmetom sporu tak nebol nárok na uplatnenie sumy 0,22 EUR, keď samotný žalobca v rámci ním predloženej faktúry tento náklad odpočítal. Sporným tak zostalo len samotné zníženie poistného plnenia žalovaným o ním vypočítanú amortizáciu.

16. Podľa článku 8 CSP, strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

17. Podľa článku 15 odsek 1 CSP, dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon.

18. Podľa článku 15 odsek 2 CSP, žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu.

19. Podľa § 191 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

20. Podľa § 387 ods. 1, 2 a 3 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolačný súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolačný súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

21. V zmysle § 420 ods. 1 OZ, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby sami za škodu takto spôsobenú podľa tohto nezodpovedajú, ich zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov nie je tým dotknutá. Podľa ods. 3 zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

22. Podľa ustanovenia § 427 ods. 1 a 2 OZ, organizácie vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky. Rovnako zodpovedá aj iný prevádzateľ motorového vozidla, motorového plavidla, ako aj prevádzateľ lietadla.

23. Podľa § 428 veta prvá OZ, svojej zodpovednosti sa nemôže prevádzateľ zbaviť, ak bola škoda spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke.

24. Podľa § 442 ods. 1 OZ uhrádza sa skutočná škoda, a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

25. Podľa § 443 OZ, pri určení výšky škody na veci sa vychádza z ceny v čase poškodenia.

26. Podľa § 524 ods. 1 OZ, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

27. Podľa § 524 ods. 2 OZ, s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

28. Podľa § 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

29. Podľa § 2 písm. i) zákona o PZP, na účely tohto zákona sa rozumie poistnou udalosťou vznik povinnosti poisťovateľa alebo kancelárie nahradiť vzniknutú škodu.

30. Podľa § 4 ods. 1 zákona o PZP, poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poistnej zmluve.

31. Podľa § 4 ods. 2 zákona o PZP, poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu

a) škody na zdraví a nákladov pri usmrtení,

b) škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci,

c) účelne vynaložených nákladov spojených s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov podľa písmen a), b) a d), ak poisťovateľ nesplnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 písm. a) alebo písm. b) alebo poisťovateľ neoprávnene odmietol poskytnúť poistné plnenie, alebo neoprávnene krátil poistné plnenie, d) ušlého zisku.

32. Podľa § 4 ods. 4 zákona o PZP, poistený má právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poistné plnenie v rozsahu podľa odseku 2, ak ku škodovej udalosti, pri ktorej táto škoda vznikla a za ktorú poistený zodpovedá, došlo v čase trvania poistenia zodpovednosti, ak tento zákon neustanovuje inak.

33. Podľa § 5 ods. 1 písm. h) zákona o PZP, ak poistná zmluva neustanovuje inak, poisťovateľ nenahradí z poisteného škodu, ak ide o zodpovednosť za škodu, ktorej vznik nie je v príčinnej súvislosti s poistnou udalosťou.

34. Podľa § 15 ods. 1 zákona o PZP, náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

35. Podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP, poisťovateľ je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti

a) skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný,

b) poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia; písomné vysvetlenie sa považuje za doručené dňom, keď ho poškodený prevzal, odmietol prevziať, alebo dňom, keď ho pošta vrátila ako nedoručené.

36. Podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP, poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

37. Podľa § 11 ods. 8 zákona o PZP, ak poisťovateľ nesplní povinnosť podľa odseku 6, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu.

38. Ako nosný dôvod odvolania žalovaný uviedol, že sa súd prvej inštancie nevysporiadal s jeho argumentmi napriek tomu, že poukazujú na nesprávne právne posúdenie veci. Odvolací súd zastáva názor, že poškodenie vozidla pri dopravnej nehode nepochybne vedie k vzniku skutočnej škody na veci, lebo majetkový stav poškodeného sa znižuje práve o hodnotu, ktorú v dôsledku poškodenia vozidlo stráca. Výška škody je v zmysle § 443 OZ rozdielom medzi hodnotou vozidla pred poškodením, t.j. jeho obvyklou (trhovou) cenou a jeho zníženou hodnotou po poškodení, t.j. obvyklou cenou havarovaného vozidla. Odvolací súd ďalej konštatuje, že náklady na opravu vozidla zodpovedajú majetkovej ujme, ktorá spočíva v zmenšení majetku poškodeného s tým, že nielen koľajové vozidlo, poškodené haváriou a náhradou nefunkčných častí vozidla novými súčiastkami, vyššiu hodnotu, resp. cenu na trhu nenadobúda, práve naopak, ale najmä „zhodnotenie“ vozidla bolo poškodenému konaním škodcu vnútené, a preto by bolo v rozpore so zásadami formálnej logiky, aby od skutočnej škody, ktorá vznikla poškodenému v dôsledku protiprávneho konania, bolo odpočítané „zhodnotenie“, spočívajúce v použití nových súčiastok, ktorými boli nahradené poškodené. Nemožno sa preto stotožniť v názorom žalovaného, že žalobcovi vznikol nárok na náhradu, avšak uvedením do stavu pôvodného, a akékoľvek plnenie nad tento rámec, znamená bezdôvodné obohatenie na strane žalobcu.

39. Tým, že sa vykoná oprava vozidla uvedením do pôvodného stavu pred poškodením tak, aby vozidlo mohlo byť naďalej užívané, nemôže sa poškodený bezdôvodne obohatiť; poškodený len uvedie svoje vozidlo do predošlého stavu a následne žiada náhradu za uvedenie do predošlého stavu v peniazoch, teda v cene zodpovedajúcej oprave, čo umožňuje § 442 ods. 3 OZ. Skutočnou škodou podľa § 442 ods. 1 OZ, sa pritom rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo treba vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predošlého stavu. Opačný výklad zákonných ustanovení § 442 ods. 1, 3 OZ, by znamenal, že poškodenému z dopravnej nehody by neboli uhradené všetky náklady, ktoré na opravu svojho motorového vozidla reálne vynaložil.

40. K argumentácii žalovaného ohľadne amortizácie s poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 5 Cdo/200/2011 zo dňa 26.04.2012 odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje s názorom žalobcu, tak ako ho prezentoval v žalobe a vo svojich ďalších vyjadreniach. Konajúci súd sa vo svojom rozhodnutí s touto otázkou riadne vysporiadal v bode 19. odôvodnenia odvolaním napadnutého rozhodnutia. V danom prípade odvolací súd nepovažuje za potrebné, aby v odôvodnení svojho rozhodnutia opakovane tie isté skutkové a právne závery obsiahnuté v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie.

41. Súd prvej inštancie správne poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2Obdo/48/2012, ktorý konštatoval, že poškodenie vozidla dopravnou nehodou a následne vykonaná oprava s použitím nových náhradných dielov vozidlo nezhodnocuje. Náklady, ktoré žalobca bol nútený vynaložiť na opravu hnacieho dráhového vozidla, predstavujú náklady nevyhnutné na uvedenie veci do predošlého stavu, ktoré predstavujú výšku skutočnej škody, ktorá poškodenému v dôsledku poistnej udalosti vznikla. Z rozsudku Najvyššieho súdu SR 2Obdo/48/2012 navyše vyplýva, že účel a zmysel

ust. §§ 442 ods. 1 a 443 OZ, je potrebné vykladať tak, že „škoda, ktorá vznikla žalobcovi v dôsledku dopravnej nehody, vykonanej opravy poškodeného vozidla, predstavuje hodnotu vynaložených nákladov na opravu vozidla, bez zohľadnenia amortizácie pri tých náhradných dieloch, ktoré boli do vozidla zamontované ako nové. V konečnom dôsledku poškodenie vozidla dopravou nehodou a následne vykonaná oprava v použití nových náhradných dielov vozidlo nezhodnocuje, pretože každou dopravnou nehodou, ktorou je vozidlo poškodené, sa vo všeobecnosti jeho technická hodnota znižuje. Správanie žalobcu ako poškodeného len viedlo k tomu, aby obnovil stav vozidla, ktorý tu bol pred škodovou udalosťou (dopravnou nehodou), a k vynaloženiu nákladov na vykonanú opravu bol žalobca donútený dopravnou nehodou. Uplatnenie „amortizácie“ by bolo porušením zásady neminem laedere - nikoho nepoškodzovať. Účelom zákona, resp. zákonných ustanovení vyššie citovaných a súdneho konania je taký postup, aby sa poškodenému - žalobcovi, jeho právo na náhradu škody v plnej miere kompenzovalo, čo je v zhode aj so spravodlivým výkladom zákona. Opačný prístup k prejednávanej sporovej veci, ktorý by nezohľadnil vykompenzovanie škody v celom rozsahu v dôsledku vynaložených nákladov žalobcom na opravu poškodeného vozidla, aby sa toto dostalo do stavu pred poškodením, by bol aj v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorá kladie dôraz pri rozhodovaní všeobecných súdov na princíp riadneho a spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 Ústavy SR a s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“.

42. Odvolací súd v tejto súvislosti dodáva, že škoda, ktorá nastala na strane žalobcu z titulu nákladov na vykonanú opravu (ktorá žalobcovi bola škodovou udalosťou vnútená) je skutočnou škodou vzniknutou vynaložením nákladov na opravu, aby železničné koľajové vozidlo bolo v takom stave ako pred nehodou. Pokiaľ oprava smerovala k uvedeniu poškodeného vozidla do pôvodného stavu pred nehodou, nemohla mať na výšku škody vplyv zhodnotenia veci jej opravou oproti pôvodnému stavu ani amortizácia vozidla. Od žalobcu nemožno spravodlivo požadovať, aby ako poškodený zabezpečoval opravu iným spôsobom, než použitím nových náhradných dielov, ktoré smerovali k odstráneniu následkov škodovej udalosti. Náhrada škody má plniť reparačnú funkciu a má zabezpečiť poškodenému plnú kompenzáciu ujmy. Správanie žalobcu len viedlo k tomu, aby obnovil činnosť vozidla.

43. Odvolací súd podporne poukazuje na nález sp. zn. II.ÚS 2221/07, v ktorom Ústavný súd Českej republiky konštatoval, že nie je možné prehladnúť, že poškodenému bolo tzv. zhodnotenie vozidla protiprávnym konaním v podstate vnútené. Opravou vozidla pritom poškodený obvykle sleduje iba jeho uvedenie do stavu pred nehodou. Pokiaľ opravu vozidla nie je možné previesť úspornejšie a smeruje len k odstráneniu následkov škodovej udalosti, nie je spravodlivé, aby boli poškodení pravidelne nútení doplácať za sfunkčnenie vozidla mnohokrát nemalé čiastky. Ďalej odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky II.ÚS 795/2016, ktorý vychádzal z toho, že ak v dôsledku protiprávného konania škodcu dôjde k poškodeniu veci, je v zmysle princípu úplného odškodnenia kľúčové, aby bola hodnota veci obnovená vo všetkých ohľadoch, nielen hodnota funkčná, či technická; tým by totiž a priori bola obmedzená možnosť vlastníka nakladať s vecou ekonomicky racionálnym spôsobom v rovnakom rozsahu a za rovnakých podmienok ako pred poškodením veci.

44. V zmysle uvedeného je potrebné nahradiť náklady nielen na obnovu funkčnosti veci, ale aj hodnotu trhovú, aby vec prinášala svojmu vlastníkovi rovnaký úžitok. Je všeobecne známou skutočnosťou, že cena havarovaného vozidla bude vždy nižšia ako cena rovnako technicky vybaveného vozidla, ktoré dosiaľ havarované nebolo. Je preto potrebné vziať do úvahy, že každé vozidlo opravené v dôsledku havárie stráca na svojej trhovej hodnote. Poškodený nemôže doplácať na neschopnosť škodcu opraviť vozidlo rovnakými opotrebovanými dielmi, ak takéto „zhodnotenie“ neprinesie poškodenému na jeho vozidle zlepšenie úžitkových vlastností alebo zvýšenie jeho všeobecnej ceny. Ak oprava bola vykonaná účelne a smerovala iba k odstráneniu škodovej udalosti, nie je možné prenášať povinnosť k úhrade nákladov takejto opravy na poškodeného, a škodcu tak neodôvodnene zvýhodňovať. K prezentovanému právnomu názoru sa prikláňajú aj slovenské všeobecné súdy, napr. rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Co 671/2014, sp. zn. 5Co 842/2014, sp. zn. 5Co 70/2016 rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co 180/2014, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co 161/2016, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obdo 48/2012.

45. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že súd rozsudkom priznal žalobcovi aj úroky z omeškania, a to v rozpore s ustálenou judikatúrou. (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22.11.2018 sp. zn. 3Cdo/145/2017)

46. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že Ústavný súd Slovenskej republiky v Nálezoch Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 309/2020 a III. ÚS 214/2020 zo 14. októbra 2021 a sp. zn. III. ÚS 215/2020 z 28. októbra 2021 zhodne skonštatoval, že výklad ust. § 11 ods. 6 až 8 zákona o PZP prijatý všeobecnými súdmi v zrušovaných rozhodnutiach vylučuje poskytnutie poistného plnenia, ktoré by zahŕňalo aj úroky z omeškania z náhrady škody a dostáva sa tak do ostrého konfliktu s racionálnym účelom právnej úpravy. Súdny zároveň neaplikovali eurokonformný výklad v súlade so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES zo 16. septembra 2009 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti (kodifikované znenie), keď všeobecné súdy sú zároveň súdmi Európskej únie, ktoré sú povinné aplikovať únieové právo (rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie C-106/77 vo veci Simmenthal). Ústavný súd Slovenskej republiky v odôvodnení nálezu III. ÚS 215/2020 z 28. októbra 2021 uviedol, že poisťovňa bola poškodeným priamo žalovaná, a preto sa na priznanie úroku z omeškania vzťahujú ustanovenia, podľa ktorých sa poisťovňa dostáva do omeškania bezprostredne po tom, ako si poškodený u nej uplatní svoj priamy nárok na náhradu škody s tým rozdielom, že na úrok z omeškania nemá nárok za obdobie troch mesiacov na šetrenie poistnej udalosti a 15 dní na výplatu, ak k výplate žiadanej náhrady skutočne došlo.

46.1. Každý škodca by mohol logicky oddialiť riešenie škody „odkazom na súd“ a neprijateľnosť takejto konštrukcie umocňuje aj predstava, že „čím dlhší súdny proces, tým lepšie pre škodcu“. Trojmesačná lehota na vybavenie poistného plnenia a na to nadväzujúca 15-dňová lehota na plnenie podľa zákona o PZP má svoje opodstatnenie v záujme dôsledného vyšetrenia poistnej udalosti.

47. Za nesprávny považuje odvolací súd poukaz žalovaného na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/145/2017. Najvyšší súd SR v rozhodnutí konštatuje, že „žalovaná do omeškania by sa dostala s plnením náhrady škody až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradila v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z.“. Výkladom poskytnutým v uvedenom rozhodnutí dochádza k záveru, že poisťovňa sa dostáva do omeškania a je povinná platiť úrok z omeškania, nie potom, ako uplynula lehota podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP, ale až potom, ako jej bol doručený rozsudok v spore, v ktorom vystupovala ako žalovaná, pričom tento rozsudok stotožnil s právoplatným rozhodnutím súdu o výške náhrady škody podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP.

47.1. Z rozhodnutia je zrejmé, že v nich nebola Najvyšším súdom SR riešená zásadná právna otázka pre rozhodnutie v tejto veci, a to dôsledok omeškania poisťovateľa s poskytnutím poistného plnenia v lehote do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie.

48. Odvolací súd má za to, že zo žiadneho zákonného ustanovenia zákona o PZP nemožno vyvodiť, že sankcia v prípade omeškania s poskytnutím poistného plnenia v zmysle § 11 ods. 7 zákona o PZP, v spojení s § 517 ods. 2 OZ, je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) zákona o PZP. Zákonná povinnosť zaplatiť veriteľovi úroky z omeškania vyplývajúce z ust. § 517 ods. 2 OZ, vzniká pri omeškaní s plnením, a nie je podmienená ďalším zákonným ustanovením. Preto ak poisťovateľ neposkytne poistné plnenie v lehote podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP, a to bez ohľadu na to, či porušil alebo neporušil povinnosti vyplývajúce z ust. § 11 ods. 6 zákona o PZP, vznikne mu zákonná povinnosť zaplatiť poškodenému úroky z omeškania. Poisťovňa je tak v prípade nesplnenia si nepeňažnej povinnosti sankcionovaná úrokom z omeškania podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP, a v prípade omeškania s nesplnením peňažnej povinnosti podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP je sankcionovaná úrokom z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ. Obidve sankcie preto existujú vedľa seba, nie sú podmienené a každá z nich má svoj samostatný skutkový a právny základ.

49. Súd prvej inštancie preto správne skonštatoval, že sa nemožno stotožniť s takým výkladom zákona o PZP, že oznámením o poistnom plnení, v rámci ktorého poisťovňa (žalovaná) krátila plnenie, splnila podmienky v zmysle § 11 ods. 6 zákona o PZP. Otázka splatnosti poistného plnenia je upravená v § 11 ods. 7 zákona o PZP, pričom druhá časť tohto ustanovenia sa uplatní len vtedy, ak je v súdnom rozhodnutí zaviazaný na zaplatenie náhrady škody poistený škodca. Opačný výklad by znamenal obsolentnosť § 11 ods. 7 PZP, pretože právo poškodeného uplatňujúceho priamy nárok voči poisťovni je predsa dané

inštitútom vykonateľnosti rozhodnutia, a to uplynutím lehoty na plnenie, ktorá je viazaná na právoplatnosť rozhodnutia a nie na doručenie právoplatného rozhodnutia.

49.1. Pokiaľ teda poisťovňa nespĺní svoj záväzok riadne a včas, t.j. neposkytne poistné plnenie v celom jeho rozsahu v lehote splatnosti určenej zákonom, dostáva sa do omeškania, čo znamená právo poškodeného, príp. jeho právneho nástupcu (aktuálne žalobcu) popri poistnom plnení požadovať aj úroky z omeškania, ktorých základ je daný v § 517 ods. 2 OZ. Zákon o PZP v § 11 ods. 8 upravuje výlučne následky nesplnenia povinnosti podľa odseku 6 zákona o PZP, t.j. sankcionuje neskoré prešetrenie a vybavenie poistnej udalosti, avšak nezabavuje poisťovňu (žalovaného) povinnosti platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenie podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP v spojení s § 517 ods. 2 OZ. Výklad, v rámci ktorého by nebolo možné zo strany poškodeného, resp. jeho právneho nástupcu, v prípade uplatnenia si skráteného poistného plnenia priznať v prebiehajúcom sporovom konaní úroky z omeškania, by nezodpovedal zmyslu a účelu zákona o PZP. Zmyslom povinného zmluvného poistenia je zabezpečiť poškodenému nahradenie škody, a to v čo najkratšom čase.

49.2. Nezodpovedá spravodlivému usporiadaniu vzťahov, aby poisťovňa zodpovednosť za svoje nesprávne posúdenie povinnosti poskytnúť poistné plnenie prenášala na poškodeného. Podľa názoru súdu práve poisťovňa musí znášať následky nesprávneho posúdenia svojej povinnosti, vrátane povinnosti znášať stav, kedy sa v prípade skráteného (a tým pádom neúplného) plnenia dostane do omeškania. Obdobný záver vyplýva aj z rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Cob/100/2019 z 21.05.2020 a sp. zn. 2Cob/200/2019 z 29.09.2020.

50. K tvrdeniu odvolateľa, že rozsudok prvoinštančného súdu v napadnutej časti je nesprávny, je výsledkom zjavnej svojvôle súdu a trpí vo svojej podstate aj samotnou nepreskúmateľnosťou odvolací súd dodáva, že napadnutý rozsudok zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle § 220 CSP. Súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej spore, výsledky vykonaného dokazovania a uviedol právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný spor a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Súd hodnotil dôkazy podľa svojej úvahy, každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach tak, ako to prikazuje § 191 CSP. Súd dal odpoveď len na tie otázky sporových strán, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Zistenia súdu majú vecné a logické zakotvenie vo vykonaných dôkazoch, a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívneho práva oboch sporových strán, ich rovnosti v uplatnení práva, ochrany ich oprávnenej dôvery v právo, ako i predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. Preto odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel k správny skutkový záverom. Pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie uplatneného nároku, z pohľadu logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu vytknúť žiadne nedostatky.

51. Odvolací súd pripomína, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby sporová strana bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkou a právnymi názormi (sp. zn. I. ÚS 50/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/145/2011 zo dňa 16.11.2011).

52. K námietke odvolateľa, že rozsudok súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci § 365 ods. 1 písm. h) CSP treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanom prípade, v ktorom zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery a aplikoval správny právny predpis, namietaná vada konania nebola odvolacím súdom zistená.

53. K žalovaným uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>> 365 ods. 1 písm. f) CSP, vyplývajúcemu z obsahu odvolania, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>> 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov sporových strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov sporových strán, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 192 a <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>> 193 CSP. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod nie je naplnený. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo vzťahu k odvolaním napadnutému výroku nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov sporových strán nevyplývali, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovenia § 192 a <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>> 193 CSP, alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

54. Obsah odvolania žalovaného nebol spôsobilý spochybníť vecnú správnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov v nich uvedených (§ 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP; a odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP vyplývajúci z textu odvolania), pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také rozhodujúce skutočnosti, ktoré by túto vecnú správnosť spochybňovali. Odvolací súd za daného stavu preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

55. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobca nemá v odvolacom konaní nárok na náhradu trov konania, pretože mu žiadne nevznikli.

56. Tento rozsudok bol členmi senátu prijatý pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).